

Selvfølge, at de, der ville følge Mindretallet, maa stemme imod Flertallets Forslag, paa anden Maade kommer Afstemningen ikke frem.

Det af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslagfattes under Forhandling.

Ordføreren (Nump): Næst at henholde mig til de Bemærkninger, som ere gjorte i Udvalgets Erklæring over Lovforslaget, skal jeg kun gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det stillede Ændringsforslag. Som ærede Medlemmer af Erklæringen ville have set, har Flertallet næret Betænklichkeit ved den i det andet Thing indfattede Bestemmelse om, at Rigsdagen skal kunne ophæve de Foranstaltninger, som ere truffne af Justitsministeren i Henhold til Lovforslagets andet Afsnit. Det er en Ordning, til hvilken der ikke findes noget Tilsvarende i vor øvrige Lovgivning, og man skalde derfor antage, naar den her er indfat, at den maatte frembyde væsentlige Fordele. Flertallet har imidlertid ikke kunnet faae Nie for de med dette Forslag forbundne Fordele. Det kan ganske vist forudses, at Bestemmelsen ikke vil blive meget praktisk. Jeg tror ikke, at det, naar Justitsministeren fastholder de af ham truffne Foranstaltninger, let vil ske, at der skalde være et Flertal i begge Thing for, at de skalde ophæves, men skalde Tilfældet forekomme, saa vilde det negtelig let kunne give Anledning til en Konflikt mellem Rigsdagen og Regjeringen. Naar nemlig Rigsdagen skalde bestemme sig til at ophæve en Foranstaltning, som var truffen af Ministeren, vilde det praktiske Tilfælde vel være, at der var truffet Foranstaltninger for at forebygge Faren for en eller anden Smittes Indtrængen i Riget, men at siden den Tid Faren havde fjernet sig saaledes, at der havde udbredt sig en almindelig Forestilling om, at Faren ikke var tilfede. Men i dette Tilfælde vil Justitsministeren i Almindelighed af sig selv se sig foranlediget til at hæve de truffne Foranstaltninger. Skalde altsaa Tilfældet forekomme, maatte det være det, at Justitsministeren, uanset, at han vidste eller mærkede, at der i den samlede Rigsdag var Stemning for at hæve de truffne Foranstaltninger, dog ubetinget holdt paa disse. I saa Tilfælde vilde han vistnok altid være støttet af de sagkyndige Autoriteter, særlig af Sundhedskollegiet. Men hvis Forholdet var dette, og Rigsdagen gik hen og hævede de truffne Foranstaltninger, kunde man meget vel tænke sig, at Justitsministeren ræsonnerede som saa: Rigsdagen har havet de truffne Foranstaltninger, det anser jeg for i høi Grad uheldbringende, da Landet er udsat for en smitsom og ødelæggende Sygdom, det er fremdeles mig, der har Ansvaret for at paase, at denne Sygdom ikke trænger ind i Riget, og der vil Intet være til Ginder for, at han en 8 Dages

Tid efter atter sætter Bestemmelserne i Kraft, enten i samme Skikkelse, som han tidligere havde anordnet dem, eller ogsaa med Ændringer. Jeg vil nu ikke sige, at dette Tilfælde saa let vil fremkomme, jeg tror overhovedet ikke, at Tilfældet er overmaade praktisk, men jeg fremhæver det kun, fordi der ikke er Noget til Ginder for, at det kunde stille sig saaledes. Det viser nemlig det, som efter Flertallets Opfattelse egentlig har været det Betænkkelige ved dette Lovforslag, og det er den Omstændighed, at den samme Myndighed, nemlig den at tage Bestemmelse om, at de Foranstaltninger, der engang ere truffne, skulle ophæves, er henlagt til to hinanden sideordnede Autoriteter, Regjeringen og Rigsdagen, hvor man altsaa vil kunne faae det Særsyn, at de to Autoriteter tage Beslutninger, hver i sin Retning, at Rigsdagen beslutter, at Foranstaltningerne skulle ophæves, og at Ministeren paa den anden Side tager den Beslutning, at de skulle træde i Kraft igjen, hvilket han fuldstændig lovligt kan gjøre, enten han vil sætte dem i Kraft i samme Skikkelse, eller han vil bruge den Fremgangsmaade, for at det kunde synes mindre støvende, at sætte dem i Kraft med Modifikationer, paaberaabende sig de i de sidste Dage indhentede Erfaringer osv. Man har saa til Støtte for Forslaget anført, at man kjender til en lignende Myndighed for lovgivende Forsamlinger i andre Lande f. Ex. i Lydsland og England. Flertallet har ikke tillagt denne Betragtning nogen meget stor Vægt. En Bestemmelse, som kan være overmaade heldig efter den Udvikling, som Forholdet mellem Samsfundsmagterne har faaet i det ene Land, behøver jo slet ikke at passe efter den Udvikling, som Forholdet mellem Samsfundsmagterne har faaet i det andet Land. — Efter disse Betragtninger skalde jo Flertallet nærmest være kommet til at foraaede Bestemmelsen i sin Helhed, og Flertallet har ogsaa taget alvorlig under Overveielse at stille et hertil sigtende Ændringsforslag. Vi have imidlertid troet, med særligt Hensyn til den Vægt, som det andet Thing ogsaa har lagt paa denne Bestemmelse, at kunne blive staaende ved at foreslaa dens Indskrænkning til de Foranstaltninger, som træffes i Henhold til 2det Afsnit, Afdeling II, III. og IV., nemlig til de egentlige Pesttilfælde. Naar der nemlig truer en Pestfare, ere Forholdene aldeles extraordinære, der maa træffes Foranstaltninger, der efter Omstændighederne kunne være i høi Grad skadelige og fordærvelige for Handel og Wandel, og disse Foranstaltninger ville altid eller saa godt som altid kræve betydelige Pengeudgifter. Det vil i saa Tilfælde nødvendigvis være en Forhandling mellem Regjeringen og Rigsdagen, og det kan saa ganske vist synes ret naturligt, om der i disse extraordinære Tilfælde gives Rigsdagen en Myndighed til at tage Beslutning,